

GUILLERMO DEL TORO
SIELUTTOMAT
CHUCK HOGAN

TAMMI

BLACKWOODIN TAPUKSET

Guillermo del Toro & Chuck Hogan

SIELUTTOMAT

Blackwoodin tapaukset

SUOMENTANUT JUHA KARE

TAMMI

HELSINKI

ENGLANNINKIELINEN ALKUTEOS
The Hollow Ones ILMESTYI 2020 YHDYSVALLOISSA.

COPYRIGHT © GUILLERMO DEL TORO JA CHUCK HOGAN 2020

THIS EDITION PUBLISHED BY ARRANGEMENT
WITH GRAND CENTRAL PUBLISHING, NEW YORK,
NEW YORK, USA. ALL RIGHTS RESERVED.

SUOMENKIELINEN LAITOS © TAMMI JA JUHA KARE 2021
TAMMI ON OSA WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖTÄ.

PAINETTU EU:SSA
ISBN 978-952-04-2733-7

CH:

Richard Abatelle

GDT:

*Algernon Blackwoodille, Lordi Dunsanylle
ja Arthur Machenille*

Tarkkasilmäisimmät lukijat varmasti huomaavat, että päähenkilömme nimi on kunnianosoitus yhdelle suosikkikirjailijoistamme ja okkulttisten dekkareiden alagenren isälle, Algernon Blackwoodille. Joitakin tässä teoksessa kuvailtuja palvelusmiehiä ja riittejä on paisuteltu ja liioiteltu dramaattisen vaikutelman vahvistamiseksi, mutta mahdolliset asiavirheet ovat tahattomia. Haluamme huomauttaa, että haudanryöstöt okkultistisiin tarkoituksiin eivät millään muotoa ole vain mielikuvituksen tuotetta tai unohdettu luku New Jerseyyn menneisyydestä. Niitä tapahtuu tätäkin kirjoitettaessa.

ALKUNÄYTÖS: LAATIKKO

Manhattanin pankkikorttelissa on kahden Stone Streetin talon – numeroiden 13 ja 15 – väliin kiilautunut kiinteistö, jonka virallinen osoite on Stone Street 13 ½.

Siirtomaa-ajan tyyliä edustava kivirakennus täyttää sille jäävän tilan hieman yli metrin levyisenä, harjakorkeus on noin kymmenen metriä. Satunnaisen ohikulkijan silmissä talolla ei näyttäisi olevan muuta virkaa kuin tarjota kiinnityspaikka edvardiaaniselalle valurautapostilaatikolle.

Huomaamattomassa postilaatikossa ei ole koristeluja tai silmiinpistäviä piirteitä – leveää kirjeaukkoa lukuun ottamatta – eikä luukua tai avainta laatikkoon pudotetun postin noutamiseksi.

Laatikko on kiinnitetty vankkaan, kivistä ja laastista rakennettuun ulkonemaan.

Arvoituksellisen kaupunkitalon kauppakirja on perua hollantilaisen siirtokunnan ajoilta. Kiinteistöverot on maksettu täsmällisesti ajallaan vuodesta 1822 alkaen Lusk & Jarndyce-nimisen yrityksen toimesta. Ajalta ennen sitä kiinteistön tiedot ovat vain viitteellisiä, mutta lain näkökulmasta kaikki on täysin kunnossa.

Vanhin kirjallisista lähteistä löytyvä tieto postilaatikosta onkin ajalta, jolloin alue vielä tunnettiin nimellä Uusi Amsterdam. Laatikko mainitaan aikalaispamfletissa nimeltä *Mitä Täydellisin*

Kertoelma Jan Katadreuffen Maallisista Waiheista Ynnä Wiimeisestä Armollisesta Kohottamisesta Taiwasten Waltakuntaan.

Kyseisessä pamfletissa (jonka julkaisi Long & Blackwood vuonna 1763 nelisivuiseksi taitetulle paperiarkille painettuna) vauras maustekauppias tekee demonin kanssa sopimuksen varmistaa rahtilaivojensa turvallisen perilletulon.

Laivat saapuvatkin ajallaan, mutta sopimuksen solmimisen jälkeen riivaaja pääsee valloilleen ja piinaa kauppiasta aina päivän laskiessa. Demoni puree kauppiasta kuin petoeläin, raastaa selän verille ja ratsastaa uhrillaan raippa viuhuen. Kauppiaan riivattu sielu parkuu lohduttomassa kadotuksessa ja syyllistyy jumalattomiin, selkäpiitä karmiviin väkivallantekoihin.

Tarinassa avulias maallikko kertoo oppineelle kirkonmiehelle mahdollisen ratkaisun kauppiaan piinaan:

”Rautalaatikko pääkadulla tuskan poistaa, rauhan antaa. Sine-töity kirje Blackwoodin nimeä kantaa. Wiikkoa kahta ei kulua ehdi kunnes kohtaat...”

Pappi kiittää Jumalaa neuvosta ja ryhtyy pelastamaan kauppiasta sakramenttien avulla. Katadreuffe maksaa papille messulitaniasta ja vapautuu riivaajastaan vain tunteja ennen kuin puhdistautuneena heittää henkensä.

Pieni vaatimaton hautakivi Pyhän Kolminaisuuden kirkon Rector Streetin puoleisella kirkkomaalla muistuttaa Katadreuffen poismenosta. Kivessä on kaiverrus:

TÄSSÄ LEPÄÄ JAN KATADREUFFEN
MAALLINEN TOMUMAJA MANALLE
MENNEEN MAUSTEIDEN JA
PUUTAWARAN KAUPPIAAN JOKA
JÄTTI TÄMÄN MAAILMAN LOKAKUUN
16 PÄIVÄNÄ HERRAN VUONNA 1709
ELETTYÄÄN TÄÄLLÄ MAAN PÄÄLLÄ
42 ARMOLLISTA WUOTTA. KUN TÄSTÄ

OHITSEIN KÄYT TIEDÄ ETTÄ KERRAN
OLIN NIIN KUIN SINÄ JA SAMAA
TIETÄ KULJET KOHTI KUOLEMAA
WALMISTA ITSESI SIIS ...

Vuosisatojen mittaan Stone Streetin talo numero 13 ½ on ollut käräjöinnin kohteena milloin kaavoitukseen, milloin kaupallisiin tai muihin pyrkimyksiin liittyen. Jokainen näistä oikeustaisteiluista on kalliisti voitettu. Niinpä laatikko on yhä paikoillaan: arvoitus, joka on kaikkien nähtävillä. Useimmat tosin ohittavat sen toista kertaa vilkaisematta.

Vuosikymmen sitten suuri vakuutusyhtiö taloa vastapäätä asensi kolme turvakameraa. Tarkkaavainen huomioitsija saattaisi väittää kivenkovaan, että vaikka laatikkoon silloin tällöin pudotetaankin kirje, tuskin enempää kuin yksi kerran kolmessa viikossa, kukaan ei koskaan nouda niitä. Eikä postilaatikko milloinkaan pursua ylitse.

Yksi arvoituksenpoikaseen liittyvä seikka on vuosikymmenten mittaan saanut yhä uudestaan vahvistuksen: jokainen laatikkoon saapuva kirje on polttavan kiireellinen – melkeinpä hätähuuto – ja joka ainoassa kuoressa on sama vastaanottajan nimi:

Asianajaja Hugo Blackwood.

Newark, New Jersey 2019

O dessa laski ruokalistan pöydälle ja etsi katseellaan Soup Spoon Cafén talon erikoisannoksia. Hän löysikin ne salivastaavan tiskin takaa, punaisella tussilla valkoiselle taululle pölkkykirjaimin kirjoitettuina. Jokin käsialassa palautti hänen mieleensä kaukaisen muiston ajoilta FBI:n akatemiassa Virginian Quanticossa.

Käyttätymistieteiden opettaja oli luokitellut murhaajia luentosalin suurelle taululle, pyyhittävä punainen tussi kuivuu-taan naristen.

Erottelulla ei ollut mitään tekemistä itse murhien kanssa, luennoitsija oli selittänyt. Kyse ei ollut teoista sinänsä – niiden raakuudesta tai tekotavasta – vaan pikemminkin siitä, millainen jäähdyttelykausi niiden välissä oli.

Sarjamurhaajan tunnistaa jäähdyttelykauden pituudesta. Viikkoja, kuukausia tai jopa vuosia saattaa kulua murhien välissä.

Joukkomurhaaja puolestaan tappaa yhdellä kertaa vähintään neljä ihmistä ilman, että tekojen välillä kuluu lainkaan aikaa tai sitä kuluu vain hyvin vähän.

Pyrähdystappaja taas murhaa useissa eri tilanteissa, yleensä lyhyen ajan sisällä, pyrähdyksen keston vaihdella yhdestä tunnista muutamiiin päiviin tai viikkoihin. Pyrähdystappajan hengenheimolainen on puuskamurhaaja, joka tappaa useita ihmisiä yhdeksi keskeytymättömäksi teoksi katsottavan amok-juoksun aikana.

Kaksi viimeksi mainittua määritelmää olivat osittain päällekkäisiä. Yksi hankalasti luokiteltava puuskamurhatapaus, jota yleisesti pidettiin ensimmäisenä laatuaan Yhdysvalloissa,

oli sattunut vain runsaan sadan kilometrin päässä kahvilasta, jossa Odessa nyt istui.

Syyskuun kuudentena päivänä vuonna 1949 kaksikymmentäkahdeksanvuotias toisen maailmansodan veteraani Howard Unruh oli lähtenyt äitinsä kotoa New Jersey'n Camdenissa parhaassa puvussaan ja raidallisessa rusetissa. Hän oli aamiaisella riidellyt äitinsä kanssa, joka oli kiihdyksissään kiiruhtanut naapuriin kertomaan pelkäävänsä, että jotakin kauheaa oli tapahtumaisillaan.

Unruh käveli kaupungille mukanaan saksalainen Luger-pistooli ja kolmekymmentä yhdeksän millimetrin patruunaa. Kahdessatoista minuutissa hän ampui kuoliaaksi kolmeitoista ihmistä ja haavoitti kolmea muuta. Tekopaikkoina olivat muun muassa apteekki, parturiliike ja vaatehtimo. Aikomus murhata voitiin osoittaa ennalta harkituksi – kävi ilmi, että Unruh oli pitänyt kirjaa vihollisistaan – mutta uhrit olivat sekä suunniteltuja kohteita että satunnaisesti valikoituneita sivullisia, jotka onnettomuudekseen osuivat hänen tielleen tuona kuulaana tiistai-aamuna. Uhrit ja silminnäkijät kuvailivat yhtäpitäväsi Unruhin katseen olleen tekohetkellä transsinomainen ja huumaantunut.

Rikosten luokittelulla ei juuri ole merkitystä muille kun lainvalvojille. Ainoa aidosti merkittävä seikka tapauksessa oli se, että yli kuudenkymmenen vuoden ajan Unruhin pyrhähdys oli New Jersey'n pahin puuskamurhatapaus.

Aina siihen iltaan saakka, jona Walt Leppo tilasi lihamurkkeen.

”Onko se vasta kokattua?” Walt kysyi nuorelta naistarjoilijalta palattuaan miestenhuoneesta.

”On, ehdottomasti”, tarjoilija vastasi.

”Tekisitkö minulle sitten palveluksen?” Walt sanoi. ”Kipaisisit katsomassa, josko lounaalta olisi jäänyt tähteeksi jokunen siivu. Mielellään lämpölampun alla tunnin pari muhinut tosi kuiva pala, sellainen jossa on paahtuneet reunat.”

Tarjoilija katsoi Leppoa hetken kuin ei olisi osannut päättää, pilailiko tämä. Hän oli luultavasti opiskelija näillä nurkilla olevasta oikeustieteellisestä opinahjosta. Odessa oli itsekin kustantanut lakiopinnojensa kolmannen lukuvuoden Bostonissa tarjoilemalla. Hänellä oli tuoreessa muistissa kiusaantuneisuus, jota tiettyjen miesasiakkaiden epämääräisen puistattavat, lähes fetissinomaiset ruokatoivomukset hänessä aiheuttivat. Nämä olivat yleensä yksinäisiä miehiä, joiden hän epäili toivovan, että listalta voisi annoksen ohella tilata myös naisen.

Tarjoilija vilkaisi Odessaa, joka istui Leppoa vastapäätä. Odessa soi hänelle rohkaisevan hymyn, jonka toivoi saavan nuoren naisen rentoutumaan.

”Anna kun tarkistan”, tarjoilija sanoi.

”Kiitos”, Walt sanoi sulkien ruokalistan ja ojentaen sen naiselle. ”Päätypalat ovat herkkuaani.”

Tarjoilija poistui. Walt jatkoi juttuaan Odessalle: ”Meillä oli tapana kutsua päätyjä kantapaloiksi.”

Odessa nyökkäsi ikään kuin aihe kiehtoisi häntä. Hän sanoi lempeästi: ”Sarjamurhaaja.”

Walt kohautti olkiaan. ”Koska haluan lihamurekkeeni sellaisena kuin äiti sen laitto?”

”Voi luoja. Oraalinen fiksaatiokin vielä.”

”Tiedätkö mitä, Dessa? Kerron sinulle uutisen: kaiken voi seksualisoida. Kaiken. Näköjään jopa lihamurekkeen.”

”Kärivät varmaan paahtoleivätkin mustiksi.”

”Kuin hiilisiivuja söisi. Eikö sinulle muuten ole kerrottu säännöstä, joka kieltää keltanokkia profiloimasta veteraaniagentteja?”

Molemmat käänsivät päänsä ensimmäisten sadepisaroiden osuessa Soup Spoon Cafén kadulle antavaan kehysikkunaan.

”Mahtavaa”, totesi Leppo.

Odessa vilkaisi puhelintaan. Säasovellus kertoi laajan saderintaman lähestyvän Newarkia kuin sinivihreä myrkkypilvi. Hän käänsi puhelimen näyttääkseen sen Waltille. Odessan sateenvarjo sattui olemaan heidän autonsa lukitussa tavara-

tilassa 12-kaliiperisen Remington 870 -haulikon vieressä. Auto oli pysäköitynä kadun varteen puolen korttelin päässä.

”Jerseyn sateet”, sanoi Leppo. ”Niin kuin pesisi koiraa puutarhaletkulla. Kaikki kastuu eikä mistään tule puhdasta.”

Odessa hymyili taas yhdelle ”leppoismille” ja katseli, kuinka ulkona yltyvä sade piiskasi ikkunaa. Kiire valtasi harvalukuiset kadullakulkijat.

Asiat saivat vauhtia.

Täsmälleen samaan aikaan kun Leppo uteli lihamurekkeesta (näin kertovat myöhemmin laaditut aikajanat) Evan Aronson jonotti vapautuvaa vakuutusvirkailijaa 1970-luvun pehmoreckia kuunnellen. Hänen asiansa koski ensiapuklinikalla käynnistä seurannutta ylimääräistä maksua. Evan oli muutamaa viikkoa aikaisemmin reväyttänyt vasemman käden hauislihaksen osakuntaveljien perinteisessä bajamaja-hyppykisassa Rutgersin yliopiston vuosikurssinsa kymmenvuotistapaamisessa. Hän oli erehtynyt yrittämään koppia entisestä huonekaveristaan Brad ”Boomer” Bordonskysta ottamatta huomioon, että Boomer oli tukevoitonut kymmenisen kiloa valmistumisen jälkeen.

Kärvistellessään läpi Styxin hittikavalkadin Evan nosti katseensa työpöydästä Charter Airlinesin toimistossa Teterboron lentokentällä ja näki, kuinka uudenmallinen Beechcraft Baron G58 rullasi ulos läheisestä yksityishangaarista. Lentäjä, pitkä mies viisissäkymmenissä, kapusi ulos miljoonia dollareita maksavan kaksimoottorikoneen ohjaamosta. Miehellä oli harmaat verryttelyhousut, pitkähihainen villapusero ja sandaalit. Hän palasi sisään hangaariin jättäen koneen moottorit käyntiin. Hallin valvoja vaihtoi miehen kanssa muutaman sanan ja poistui sitten paikalta.

Hetkeä myöhemmin lentäjä tuli hallista pidellen kädessään huomattavan suurikokoista jakoavainta.

Lentäjät eivät itse korjaa koneitaan. Eivätkä varsinkaan sellaiset, jotka omistavat koneensa – etenkin silloin kun koneen

kaksi kolmesataahevosvoimaista moottoria ovat yhä käynnissä ja potkurit pyörivät nopeammin kuin silmä erottaa. Kantoside vasemmassa ja puhelimen luuri oikeassa kädessä Evan nousi tuoilta nähdäkseen lentäjän paremmin. Lentokentän radio-liikennettä koskevien määräysten vuoksi luuri oli yhdistetty kierrejohdolla työpöydällä olevaan keskusyksikköön.

Moottoreiden jylyn yli Evan erotti äänekkään poksahduksen – ja samanaikaisen raksahduksen.

Ääni toistui, kun Evan ponnisteli nähdäkseen lentäjän, joka ilmeisesti työskenteli Beechcraftin rungon takana. Pitkä mies kiersi lähemmän siiven puolelle ja Evanin katsellessa heilautti ison jakoavaimen päin huomiovaloa niin, että sen tiiviste irtosi iskun voimasta, lamppu pimeni ja punainen muovikupu särkyi lennättäen sirpaleita asfaltille.

Evan huokaisi kuuluvasti todistaessaan miljoonien arvoisen lentokoneen törkeää turmelemista. Hän venytti puhelimen johdon äärimmilleen pehmoballadi ”Ladyyn” tarjotessa oudon vastakohdan näylle, jossa lentokoneen omistaja vandalisoi omaisuuttaan.

Hulppeita yksityiskoneita oli tapana paapoa kuin hemmoiteltuja lemmikkejä ja huoltaa huolellisesti kuin kilpa-autoja. Tämän miehen puuhat taas eivät juuri poikenneet siitä, että puhkoi voittoisan kilpahevosen silmät ruuvimeisselillä.

Omistaja tuo ei ainakaan voinut olla, Evan päätteli. Joku teki tuhansien dollarien vahinkoa lentokoneelle... ja oli kenties varastamassa sitä.

”Herra Aronson, minulla on teidän paperinne tässä edessäni...” vakuutusvirkailijan ääni sanoi – mutta luuri oli jo pudota kolahtanut Evanin kädestä lattialle. Kierrejohto jojotteli pöydän kannella. Evan säntäsi toimistosta piiskaavaan vesisateeseen. Hän vilkuili vimmatusti ympärilleen, toivoen että joku muukin olisi huomannut tapahtuneen.

Pitkä mies sai rikotuksi viimeisen huomiovalon. Pimeys peitti nyt koneen, vain pieni hätävilkku jäi tuikkimaan.

”HEI!” Evan mylvi ja huitoi terveellä kädellään. Hän hölkäsi muutaman askeleen lähemmäksi huutaen vielä pari kertaa ”HEI!” sekä pitkälle miehelle että ympärilleen toivoen, että saisi herätettyä jonkun huomion. Jonkun, jolla oli kaksi toimivaa kättä.

Hallin valvoja lähestyi lentäjää ja yritti estää tätä jatkamasta tuhotyötään. Kolme alaspäin suuntautuvaa jakoavaimen iskua mäjähhti valvojan pään oikeaan sivuun murskaten tämän kallon. Hyökkäys oli ohi sekunneissa. Valvoja lyyhisty maahan kuolin-kouristusten ravistellessa hänen ruumistaan.

Kuin tappotyönsä viimeistelevä luolamies lentäjä kyyristyi tekemään selvää siitä, mitä kallosta vielä oli jäljellä.

Evan jähmettyi aloilleen; hänen mielensä ei pystynyt käsittelemään tätä.

Lentäjä viskasi jakoavaimen syrjään ja käveli sitten vaarallisen läheltä vasenta potkuria, kiertäen sen lopulta niin että sai kiivetyksi siivelle ja siltä lasitettuun ohjaamoon.

Lentokone nytkähti ja alkoi rullata eteenpäin.

Koneen ainoa valonlähde oli ohjaamon kelmeään sinivihreä Garmin Grooo -nestekidemittaristo, jonka hehkussa lentäjä näytti lähes avaruusoliolta.

Kuollut katse miehen silmissä sai Evanin veren hyytymään.

Mies kurotteli konemaisesti jotakin. Evan ei erottanut, mikä se oli. Äkkiä ohjaamon oikeanpuoleinen ikkuna räjähti rikki. Kalashnikovin luodit iskeytyivät Evaniin kuin hehkuvat rautanaulat. Polvet notkahtaen hän lyyhisty kasaan ja tömäytti päänsä asfalttiin menettäen silmänräpäyksessä tajuntansa.

Pimennetyn Beechcraftin rullatessa kiitoradalle Evan vuoti rauhallisesti kuiviin.

Odesa otti pihvisalaatin – ilman sipulia, jonka makua hän ei halunnut tuntea suussaan loppuiltaa. Kahvia hän tilasi, koska työvuoro oli vasta puolivälissä. Ja koska sitä FBI:n agenteilla oli tapana juoda.

”Tiesitkö muuten”, Leppo sanoi tarjoilijan poistuttua, ”että ruokalistoissa on enemmän jäämiä ihmisen ulosteesta kuin missään muualla ravintolassa?”

Odessa poimi laukustaan pienen putkilon käsidesiä ja iski sen pöytään kuin olisi tehnyt hyökkävän siirron shakkilaudalla.

Lepposta näki, että hän piti Odessasta. Hänellä oli aikuinen tytär, joten hänen oli helppo ottaa Odessa siipiensä suojaan. FBI:ssa ei ollut vakinaisia työpareja. Leppo halusi perehdyttää hänet, opettaa kuinka asiat tehtiin ”oikealla tavalla”. Ja Odessa oli valmis oppimaan.

”Isäukko myi keittiötarvikkeita ympäri New Yorkia kolmenkymmenen vuoden ajan ennen kuin pumppu petti”, Leppo sanoi. ”Ja ukolla oli aina tapana sanoa – tämä on muuten tärkein asia, jonka kolmannen vuoden agentille opettaa – että siistin ravintolan tunnistaa siitä, millainen vessa siellä on. Jos vessa on hygieeninen, hyvässä järjestyksessä ja hyvin hoidettu, voi olla varma että ruokaakin on turvallista syödä. Tiedätkö miksi?”

Odessa saattoi arvata, mutta oli parempi antaa Waltin päteä.

”Koska se sama alipalkattu chileläinen tai salvadorilainen siirtolainen, joka putsaa vessan, siivoaa myös keittiön. Koko ravintola-ala – ja voisi sanoa että sivilisaatio siinä sivussa – on riippuvainen näiden etulinjan työmurahaisten panoksesta.”

”Siirtolaiset hoitaa homman”, Odessa sanoi.

”Sankareille”, sanoi Leppo ehdottaen maljaa kahvimukiaan nostamalla. ”Kunpa he vain saisivat ruokalistatkin putsattua.”

Odessa hymyili ja maistoi sitten sipulin salaatissaan. Pettymys nousi hänen kasvoilleen.

Ensimmäinen hätäpuhelu tuli Teterborosta. Soittajan mukaan kentältä oli noussut taivaalle yksityiskone ilman lennonjohdon lupaa. Kone oli kaartanut itään yli Moonachien ja valtatie 95:n kohti Hudsonjokea. Lentokone oli oletettavasti varastettu, ja sen lentorata oli epävaka. Kone otti vuoroin satoja metrejä kor-

keutta, vuoroin pudottaui saman verran alaspäin ja laskeutui välillä tutkan alapuolelle.

New Yorkin–New Jersey satamavirasto antoi hälytyksen poikkeustilanteesta. Teterboron kenttä suljettiin ilmailuviranomaisten määräyksestä. Kaikki lähtevät lennot keskeytettiin ja laskeutuva liikenne ohjattiin New Jersey eteläosaan pienelle Lindenin kunnalliselle lentokentälle, jota yleensä käytettiin maisemalennätyksiin ja helikopterilentoihin.

Ensimmäisenä yleiseen hätänumeroon soitti hinaajan kuljettaja Hudsonjoelta noin kilometrin päästä George Washington Bridgestä. Hän väitti pimennetyn pienkoneen lentäneen hyvin matalalla hinaajan ja sillan välistä pitäen ”paukahtelevaa ääntä” sateen keskellä. Kuljettaja kuvaili äänen kuulostaneen siltä kuin lentäjä olisi viskonut alusta ilotulitusraketeilla ja kertoi pelkäävänsä, että tekeillä oli uusi ”syyskuun yhdestoista”.

Toisena hätänumeroon soitti muotiyrityksen johtaja samalta sillalta kotimatalla Fort Leehen. Hän raportoi nähneensä ”ison dronen” lentävän Manhattanille Upper West Siden suuntaan.

Seurasi hätäpuhelujen tulva Manhattanin asukkaiden vannoessa lentokoneen juuri pyyhältäneen heidän asuintalonsa tai työpaikkansa ohitse. Se nähtiin Keskuspuiston yllä matkalla etelään Fifth Avenuen suuntaisesti, mutta sen kulkua oli vaikea seurata, koska kone lensi ilman valoja. Puheluista voitiin päätellä, että sen lentoreitti kulki viistosti Ala-Manhattanin poikki yli Greenwich Villagen ja taas takaisin Hudsonjoelle.

Staten Islandin lautta ajoi Vapaudenpatsaan lähistöllä, kun Beechcraft syöksyi sen kimppuun. Koneen ohjaamon oikealta sivulta välähtelivät automaattikiväärin suuliekit. Luodit iskeytyivät lautan oranssiin runkoon rikkoen osan matkustamon ikkunoista. Kaksi työmatkalaista haavoittui, muttei vakavasti, toisin kuin seuranneessa paniikissa loukkaantuneet seitsemäntoista matkustajaa. Lautta kääntyi ja otti kurssin takaisin lähtöterminaaliinsa.

Kolme luodinreikää löydettiin myöhemmin Vapaudenpatsaan

kruunun ja soihdun kuparikuoresta, mutta kenenkään ei raportoitu haavoittuneen siellä.

Beechcraft teki jyrkän käännöksen länteen palaten New Jersey'n ilmatilaan, jossa se havaittiin Elizabethin yllä lentämässä kohti osavaltion väkirikkainta kaupunkia Newarkia halki sateisen iltataivaan.

Newarkin kansainvälinen lentokenttä suljettiin ja saapuvat koneet ohjattiin toisaalle.

Koneen lentokorkeus putosi ajoittain vain kolmeenkymmeneen metriin. New Jersey'n moottoritien kirkkaasti valaistulla osuudella haukansilmäinen bussimatkustaja havaitsi rekisteritunnuksen koneen rungossa ja tekstasi sen osavaltion poliisille.

F-15-hävittäjät nousivat ilmaan kansalliskaartin tukikohdasta Cape Codista ja lensivät ylitääninopeudella kohti Manhattania.

Sireenit ulvoivat kaikkialla Newarkin metropolialueen illassa poliisiautojen kiitäessä koneen havaitsemispaikoille, mutta katu-
tasolla sen seuraaminen oli täysin tuloksetonta. Muutamassa minuutissa pienkone oli nähty Pulaski Skywayn sillan yllä, sitten Weequahicissa, Newarkin lahdella ja MetLife Stadiumin tienoilla Meadowlandsissa.

”Onko hyvää mureketta?” Odessa kysyi.

Walt vastasi suu täynnä ruokaa: ”Parasta ikinä.”

Odessa pudisti päätään ja kiinnitti sitten tarjoilijan huomion heilauttamalla tyhjää kahvikuppiaan. Kofeiini tulisi tarpeeseen: Cary Petersin korruptiojuttu piti heidät kiireisinä. New Jersey'n kuvernöörin entinen apulaiskansliapäällikkö oli sotkeutunut aina vain pahenevaan skandaaliin. Peters oli eronnut virastaan kolme kuukautta aikaisemmin, mikä näytti yritykseltä tukahduttaa asian tutkinta ja estää sen eteneminen kuvernöörinvirastossa. Jutun aktiivinen tutkiminen oli lopetettu vasta hiljattain. Siitä seurannut skandaali oli järkyttänyt niin Petersin yksityiselämää kuin uraakin. (Niin käy, jos nostaa itselleen pomonsa kampanjakassasta 1700 dollarin kulukorvaukset yhdestä illasta strippiklubilla.) Kuvernöörin ja

”luodin” väliin heittäytyminen oli käynyt kalliiksi. Televisioutiset ja lehdistö pörräsivät Petersin, hänen vaimonsa ja perheensä kimpussa, sillä he olivat keskellä katkeraa avioeroa. Tilanne meni niin pahaksi, että Petersien kotikaupunki Montclair kielsi pysäköinnin heidän talonsa lähellä. Poliisilaitoksen mukaan se oli ainoa keino pitää vauhkootunutta mediaa loitolla. Petersin elämä oli sittemmin lähtenyt luisumaan alamäkeä, jonka varrelle oli aiemmin samassa kuussa osunut muun muassa rattijuopumuspidätys. Muuan verkkomedia piti sivustollaan laskuria joka ennusti, montako päivää kuluisi ennen kuin Peters murtuisi ja tekisi syyttäjien kanssa sopimuksen pelastaakseen oman nahkansa ja vierittääkseen nopeasti paisuvan skandaalin kuvernöörin niskoilta.

FBI:n – ja erityisesti Leppon ja Odessan – näkökulmasta katsottuna tutkinta oli siirtynyt paperityövaiheeseen. FBI:n paikallinen päämaja Claremont Towerissa teki töitä kellon ympäri käydäkseen läpi osavaltion lainsäädäntöelimen ja kuvernöörin kampanjakomitean äskettäin julkaisemat asiakirjat. Odessa ja Leppo olivat viettäneet neljä edellistä iltaa kahlaamalla läpi sähköpostiviestejä, työsopimuksia ja kuluraportteja. Digiajan tutkintatyö on pääasiassa tietokoneiden sisällön rikosteknistä analysointia sekä niiden muhkeiden digitaalisten jalanjälkien mittailua, joita jokainen meistä jättää jälkeensä.

Juuri siitä syystä FBI palkkasi mielellään juristeja.

Päivällinen nuhjuisessa kuppilassa maan vaarallisimpiin kuuluvan kaupungin syrjäkadulla antoi Odessalle ainoan hengähdystauon jokailtaisesta rehkinnästä asiakirjojen kimpussa. Sen muistaen hän olisi voinut kuunnella ruoka suussa puhuvaa Leppoa vaikka koko illan.

Agenttikaksikon alassuun käännettyt puhelimet alkoivat väristä pöydällä yhtä aikaa. Molemmat tarkistivat heti omansa, tietäen ettei koskaan luvannut hyvää, jos kummankin puhelin surisi yhtä aikaa.

Yllättäen kyseessä ei ollutkaan työhön liittyvä tekstiviesti vaan *New York Timesin* uutishälytys. Teterborosta kaapattu lentokone

oli pyyhältänyt yli Manhattanin. Vahvistamattomien tietojen mukaan ohjaamosta oli tulitettu automaattikiväärillä. Pääuutisen alle ilmestyi reaaliaikaisia päivityksiä. Kone oli ilmeisesti lentänyt Hudsonjoen yli, ja viimeinen havainto siitä oli saatu läheltä Newarkia.

”Paska”, sanoi Leppo ja lapioi haarukalla valtavan palan lihamureketta suuhunsa samalla kun kiskaisi lautasliinan sylistään. Odessa tiesi, että kahvi saisi nyt odottaa. Oli aina parempi lähteä liikkeelle itse ennen kuin kävi kutsu. Kokemuksesta oppineena Odessa piipahti pikaisesti naistenhuoneessa sillä välin kun Leppo meni kassalle luottokortteineen.

Odessan ehtiessä ovelle Leppo seisoi jo ulkona sateessa kiinteistönvälittäjän ilmaisjakelulehti sydvestinä päänsä päällä. Kun autonvaloja ei hetkeen ollut näkyvissä, he ylittivät kadun koleassa sateessa kiertäen viemäristä tulvineen vesilammikon ja askelsivat kohti tunnukseton hopeista Chevy Impalaansa.

Kaatosateen ja liikenteen melun takia Odessa ei erottanut lentokoneen ääntä ennen kuin kone oli aivan heidän yläpuolellaan. Pimeä kone leikkasi vihmovaa sadetta siivet aavistuksen toiselle sivulle kallellaan. Koneen pohja ohitti heidät tuskin viidenkymmenen metrin korkeudella.

Siinä se oli, ja sitten taas poissa. Näkyä oli vaikea uskoa todeksi.

”Jesus”, sanoi Leppo.

Odessa pysähtyi niin äkkiä, että Leppo törmäsi hänen selkäänsä.

Lentokoneen moottoreiden etäännyvä pauhu vaihtui sireenien ulvontaan. Poliisiauto ohitti heidät kaasu pohjassa ja kääntyi poikkikadulle Odessan pujahtaessa Impalan kuljettajan istuimelle.

Leppo oli jo saanut soitettua Claremont Toweriin. Passaicjoen rannalla sijaitsevan toimistotornin kuudesta ylimmästä kerroksesta oli näkymä Newarkiin yli kapean liejuisen virran.

”Minne päin?” Odessa kysyi katsellen ensimmäisen partioauton vanaveteen syöksähtäviä sinisiä valoja.

”Ei kannata seurata”, Leppo sanoi ja viittoi häntä kääntymään risteyksestä vasemmalle. Takaisin toimistolle, siis.

Leppo painoi kojelaudan Bluetooth-kuvaketta ja kytki puhelun kaiuttimiin. ”Davey, ollaan tulossa syömästä ja nähtiin se just äsken. Mikä on homman nimi?”

”Terrori-isku tekeillä”, sanoi Davey. ”Cape Codista lähetettiin jo hävittäjät ilmaan.”

”Cape Codista”, Leppo sanoi epäuskoisena. ”Tekemään mitä? Ampumaan se alas Hobokenin yllä?”

”Jos on tarvis. Kaveri on lennellyt hullun lailla edestakaisin Hudsonin yli ja ammuskellut pitkin kaupunkia.”

”Kerro mitä tiedät tästä ’kaverista’.”

Odessa ajoi sivuun tehdäkseen tietä taas yhdelle ohi porhaltavalle poliisiautolle, joka oli matkalla vastakkaiseen suuntaan.

”Kone on rekisteröity Stow-Awayn toimitusjohtajan nimiin, sen vuokravarastofirman, jolla on niitä isoja laatikonmuotoisia oransseja rakennuksia. Näyttäisi kuitenkin, että se on varastettu. Teterborosta on löydetty yksi ihminen kuolleena, lentoaseman työntekijä. Odota hetki, Walt –”

Ääni kaiuttimissa vaimeni: Davey peitti mikrofonin kädellään sillä välin kun puhui jollekulle kollegoistaan. Odessa ja Leppo katsoivat toisiaan.

”Stow-Away”, Odessa sanoi tuntien pahaenteisen vihlahduksen rinnassaan.

Leppo nyökkäsi. ”Ei hyvä.”

Stow-Awayn toimitusjohtaja oli mies nimeltä Isaac Meerson. Hän oli republikaanisen puolueen merkittävä vaalirahoittaja New Jerseyssä... ja osavaltion kuvernöörin sekä Cary Petersin läheinen ystävä.

”Ei voi olla”, sanoi Leppo.

”Mikä ei voi olla?” kysyi Davey palatessaan linjalle.

”Stow-Awayta ollaan vetämässä mukaan Petersin korruptio-

juttuun jota Hardwicke ja minä ollaan tutkimassa. Onko siitä kaapparista mitään kuvausta?”

”Lentäjistä? Ei. Tarkistan asian.”

Odessa oli pysähtynyt punaisiin valoihin. Pyyhkijät heiluvat vimmatusti ja saivat liikennevalon näyttämään välkkyvältä. ”Mitä meidän pitäisi tehdä?”

”En tiedä”, sanoi Leppo. ”Eihän tämä meille voi kuulua. Vai voiko?”

”Peters on ollut masentunut ja käytännössä kadonnut näkyvistä”, sanoi Odessa. ”Lehdessä oli eilen juttu hänen vaimostaan –”

”Että se haki avioeroa? Eipä paljon yllätä.”

”Ei”, sanoi Odessa. ”Mutta silti...”

Odessa tuns Leppon tarpeeksi hyvin vaistotakseen, että tämä sovitteli jo Petersiä palapelin osaksi. ”Varastaisi lentokoneen? Ei sovi alkuunkaan hänen profiliinsa.”

”Hän oli ottanut lentotunteja”, Odessa sanoi. ”Muistatko? Lopetti paniikkikohtausten takia juuri ennen kuin sai lupakirjan. Se oli kaikki hänen taustatiedoissaan.”

Leppo nyökkäsi. Hän ei tiennyt mitä tehdä, vaan tyytyi hokemaan: ”Paska paska paska paska paska.”

Daveyn ääni palasi taas linjalle. ”Okei, kaapparista ei ole vielä mitään kerrottavaa.”

”Unohda se, Davey”, sanoi Leppo. ”Missä kone on viimeksi nähty?”

”Newarkista luoteeseen”, Davey sanoi. ”Glen Ridgen yllä. Se on viimeisin tieto, joka minulla on. Hei Walt, nyt täytyy mennä –”

”Mene ihmeessä”, sanoi Leppo ja lopetti puhelun.

”Matkalla Montclairiin päin”, sanoi Odessa. Kaikki tapahtui nyt niin äkkiä. ”Luuletko että...”

Leppo päätti hänen lauseensa: ”Hän törmäisi koneella omaan taloonsa?”

”Ei se ole enää kovinkaan kauan hänen talonsa. Kohta se on vaimon”, Odessa sanoi.

”Yhdistetään C. S. Lewisin *Narnia*
ja Thomas Harrisin *Uhrilampaat*
– ja ollaan askelen lähempänä
Sieluttomien syvintä olemusta.

Uusi, ajaton sarja, joka
nivoo yhteen kauhua, jännitystä
ja myyttejä.”

KIRJAILIJA STEPHEN CHBOSKY

Nuoren FBI-agentti Odessa Hardwicken maailma järkkyy, kun hän joutuu ampumaan työparinsa. Mutta mitä oikein oli usva, jonka hän näki kohoavan kollegan ruumiista? Tapautuma aloittaa silmittömien murhien sarjan, joka juontaa juurensa vuoden 1582 spiritistiseen istuntoon. Ratkaisun avain tuntuu olevan okkulttisesti Hugo Blackwood, mies, josta on mahdoton ottaa selvää. Joko Blackwood on hullu... tai sitten hän on Odessan ja koko ihmiskunnan ainoa toivo taistelussa äärimmäistä paha vastaan.

